

Arrest

nr. 67 289 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SCHOUKENS loco advocaat J. OPSOMMER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Katyr-Yurt en daar ook woonachtig. U bent getrouwd met M. P. (...) (O.V. X) met wie u zeven minderjarige kinderen heeft: M. (...) (O.V. X), K. (...) (O.V. X), K. (...) (O.V. X), N. (...) (O.V. X), N. (...) (O.V. X), N. (...) (O.V. X), N. (...) (O.V. X).

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) bent u actief betrokken bij het gewapend verzet tegen de Russische federale troepen. U strijdt in de eenheid van uw dorp Katyr-Yurt onder leiding van

A. B. (...) en na diens dood in de lente van 1996 onder leiding van S. G. (...). U bent strijder omdat u een fervent voorstander bent van de Tsjetsjeense onafhankelijkheid.

Ook tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog (vanaf 1999) bent u een half jaar betrokken bij het dorpsverzet, maar dan neemt u de wapens niet op. U houdt zich bezig met het transport van voedsel, medicatie en gewonde strijders. De coördinatie van deze verzetsactiviteiten rond uw dorp wordt waargenomen door A. S. (...), op dat moment bevelhebber van het Zuid-Westelijk front in Tsjetsjenië.

Vanaf 2000 krijgt u problemen met de autoriteiten, eerst met de federale, later met de lokale Tsjetsjeense (naar eigen zeggen de FSB, GRU, MVD, Kadyrovsti en de lokale Tsjetsjeense politie). Ze vallen geregeld bij u binnen. Ze zijn op zoek naar u wegens uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. Zelf wordt u nooit opgepakt, omdat u vanaf dat moment vaak buitenshuis bent en bij vrienden en familieleden overnacht. Uw broers S. (...) en M. (...) worden wel meerdere keren gearresteerd.

In maart 2006 verlaat u Tsjetsjenië met uw vrouw en uw, op dat moment, 4 kinderen. Jullie komen in Litouwen terecht waar jullie asiel aanvragen. Jullie krijgen er een verblijfsvergunning. In de lente van 2007 keert u met uw vrouw en familie terug naar Tsjetsjenië om er het overlijden van uw vader een jaar eerder te herdenken. Daarna keert u alleen terug naar Litouwen, zonder vrouw en kinderen. In de daaropvolgende zomer van 2007 hoort u dat uw broer opgepakt is. U keert terug naar uw vrouw, kinderen en familie in Tsjetsjenië. Daar krijgt u van de politie een attest waarmee u amnestie verleend wordt. In diezelfde periode probeert u uw broer vrij te kopen bij de politie. Als dat lukt in september 2007, keert u met uw vrouw en kinderen terug naar Litouwen. Daar zullen uw dochter N. (...) en uw zoon N. (...) geboren worden in respectievelijk januari en december 2008. U zal nog een derde keer terugkeren naar Tsjetsjenië om er uw familie te bezoeken. Terug in Litouwen, krijgt u te horen dat uw verblijfsvergunning ingetrokken wordt. U gaat met uw gezin naar Oostenrijk in 2010 waar u asiel aanvraagt. U blijft daar echter niet en gaat verder naar België waar u op 11 februari 2010 samen met uw vrouw een eerste asielaanvraag indient. Op 4 mei 2010 wordt uw zoon N. (...) in België geboren. Op 3 augustus 2010 krijgt u van de Belgische asielinstanties het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat doet u niet, maar vraagt met uw vrouw op 13 oktober 2010 voor de tweede keer asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, de zeven originele geboorteaktes van uw kinderen (waarvan 4 Russische, 2 Litouwse en 1 Belgische), uw origineel militair boekje, een kopie van een convocatie, uw origineel Russisch intern paspoort, een kopie van een Oostenrijks medisch attest van uw dochter M. (...), een originele brief van het parlementair comité voor de mensenrechten van de republiek Itchkerië, een kopie van een brief van de ROVD van Achkoy-Martan en twee originele attesten van de gevangenisstraffen van uw broers.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u zowel de lokale als federale overheden. Ze zouden uw kinderen tot wezen maken omwille van uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen (CGVS 6.05.2011 p. 9-10/CGVS 31.05.2011 p. 9-10). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaart u dat u na uw eerste vertrek uit Tsjetsjenië in maart 2006 nog meerdere malen teruggekeerd bent. U verklaart zich niet meer te herinneren hoeveel keer dat gebeurde

(CGVS 6.05.2011 p. 17), maar doorheen uw verklaringen zal u zich hieromtrent verduidelijken: een eerste keer was in de lente van 2007 toen u met uw hele familie het overlijden van uw vader herdacht, waarna u opnieuw naar Litouwen ging (CGVS 6.05.2011 p. 12, p. 14 / CGVS 31.05.2011 p. 10-11). Een tweede keer was in de zomer van 2007 toen u te horen kreeg dat uw broer opgepakt was door de politie en daarop onmiddellijk terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS 31.05.2010 p. 11). Een derde keer was toen u uw familie 3 à 4 dagen ging bezoeken in uw dorp in Tsjetsjenië – u weet niet meer precies wanneer dat was (CGVS 31.05.2011 p. 11). Er dient te worden vastgesteld dat het herhaaldelijke terugkeren naar uw land van herkomst (waar u naar eigen zeggen gezocht wordt door de lokale en federale overheden), en meer bepaald naar uw familie in uw dorp, de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade fundamenteel teniet doet, te meer omdat u verklaart dat de autoriteiten geregeld kwamen binnenvallen bij u thuis in het dorp op zoek naar u (CGVS 6.05.2011 p. 6-7, p. 9-10, p. 14 / CGVS 31.05.2011 p. 9), maar u er opnieuw terugkeert.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten dat u zich vanaf 2000 (i.e. het moment waarop u last begon te krijgen met de autoriteiten en waarna u op verschillende adressen begon te wonen, CGVS 6.5.2011 p. 2, p. 7 / CGVS 31.05.2011 p. 8) nog verschillende keren rechtstreeks en onrechtstreeks tot diezelfde autoriteiten gewend heeft of ermee in contact gekomen bent. Hierdoor komt de ernst van de door u geuite vrees opnieuw in het gedrang:

Zo verkreeg u op respectievelijk 21 juli 2000 en 1 oktober 2004 een stempel in uw militair boekje en uw intern paspoort als registratie in de legerreserve (zie documenten 1 en 10). Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u zich niet kan herinneren wie die stempels ging ophalen (CGVS 6.05.2011 p. 5-6 & p. 10); tijdens het tweede gehoor verklaart u dat uw buurman S. Z. (...) tegen betaling voor u die stempel in uw militair boekje bij het militair commissariaat van Achkoy-Martan ging ophalen (CGVS 31.05.2011 p. 12).

Daarnaast verklaart u eerst dat u de geboorteaktes (dd. 4.06.2001, documenten 5, 6, 8) van uw kinderen M. (...), K. (...) en K. (...) T. (...) zelf ging ophalen bij de ZAGS van Achkoy-Martan. Als u daarna gevraagd wordt wie de geboorteakte van uw zoon N. T. (...) (dd. 22.03.2004, document 7) ging ophalen, antwoordt u 'mijn vrouw heeft alle documenten opgehaald. Worden alleen bij ZAGS uitgereikt'. Als u daarop nog eens gevraagd wordt wie deze documenten ophaalde, antwoordt u 'mijn vrouw, zeker niet ik' en 'wat heb ik gezegd? Ik wist wie deze documenten heeft afgehaald' (CGVS 6.5.2011 p. 3-4). Tijdens haar gehoor verklaart uw vrouw dat zij deze vier geboorteaktes ging afhalen zonder dat u daarbij was maar dat ze daarbij de huwelijksakte met uw naam op gebruikte (CGVS vrouw 6.5.2011 p. 3 / CGVS vrouw 31.5.2011 p. 4).

Verder blijkt dat u uw huwelijksakte op 30 juli 2002 uitgereikt kreeg door de ZAGS van Achkoy-Martan (zie document 3). U verklaart dat uw vrouw dit ging ophalen en dat u daar niet bij was (CGVS 6.5.2011 p. 3). U vrouw echter verklaart dat u daar wel bij was (CGVS vrouw 6.5.2011 p. 3-4). Hiermee geconfronteerd, verklaart u 'Misschien heeft ze dat gezegd, maar ik kon niet meegaan. Ik heb het al gezegd. Is het zo belangrijk? Als elk woord zo belangrijk is, kan u dat schrijven hoe u dat wil. Dat zijn toch minder belangrijke dingen. Mensen hebben belangrijkere dingen' (CGVS 6.5.2011 p. 18). Tijdens haar tweede gehoor verklaart uw vrouw dat niet u maar uw broer S. (...) haar hierbij vergezelde, maar dat daarbij wel een identiteitsbewijs van u gebruikt werd (CGVS vrouw 31.5.2011 p. 4).

Op 18 maart 2003 werd u een intern paspoort uitgereikt door de ROVD Achkoy-Martan (zie document 1). U verklaart het niet zelf afgehaald te hebben maar een andere persoon – u weet niet wie (CGVS 6.5.2011 p. 10).

Voorts verklaart u in 2004, 2005 of 2006 een internationaal reispaspoort verkregen te hebben voor u en uw vrouw via een tussenpersoon Z. (...) in Grozny, waarbij kopies van jullie interne paspoorten en pasfoto's gebruikt werden (CGVS 6.5.2011 p. 15-16 / CGVS 31.5.2011 p. 12).

Tenslotte verklaart u dat u zich in de zomer van 2007 – dus toen u teruggekomen was uit Litouwen – tot de politie van Achkoy-Martan wendde om uw broer vrij te kopen die kort daarvoor opgepakt was. Tijdens uw eerste gehoor verklaart u dat u zelf naar de politie ging, de procureur-generaal sprak en losgeld betaalde (CGVS 6.5.2011 p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter dat alles via een tussenpersoon, met name uw vriend E. I. (...), gebeurde. Als u erop gewezen wordt dat u de eerste keer zei dat u zelf naar de politie ging, antwoordt u 'Dat is nooit gebeurd. Ik heb dat nooit gezegd dat ik zelf naar politie ging. Hoe kon ik daar naartoe gaan als ik al 100 keer gezegd heb dat ik die politieman 's nachts benaderde? Ik heb 1000 dollar op tafel gelegd. Dat was voor de brief van de amnestie. Achteraf werd mijn broer meegenomen. Met geld kan alles. Misschien als ik u geld geef, kan u mij geen positieve beslissing geven, maar in RF gaat dat wel?' (CGVS 31.5.2011 p. 11).

In verband met bovenstaande elementen dient opgemerkt te worden dat uw antwoorden op de tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw geen afdoende duidelijkheid scheppen over uw al dan niet rechtstreeks contact met de autoriteiten. In ieder geval meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag, nadat u sinds 2000 op verschillende plaatsen zou gewoond hebben uit vrees gearresteerd te worden door de autoriteiten, niet in overeenstemming lijkt

met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië door de autoriteiten worden vervolgd. Indien de ordediensten werkelijk op zoek zijn naar u sinds 2000 en indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zomaar – hetzij rechtstreeks of onrechtstreeks – tot diezelfde autoriteiten zou wenden om uw huwelijk en kinderen te laten registreren, om een intern paspoort (en een militaire stempel daarin) te verkrijgen, om een stempel in uw militair boekje te laten zetten en om uw broer vrij te kopen.

Te meer omdat blijkt dat daarbij documenten werden gebruikt waarmee uw identiteit werd bekend gemaakt aan de autoriteiten en te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat de amnestie die u verleend werd op 20 juni 2007 (zie document 13) maar voor één dag was, niets voorstelde en de politie kort daarna uw broer meenam (en waardoor uw familie dus ondanks de amnestie opnieuw last kreeg van de autoriteiten) (CGVS 6.05.2011 p. 12 / CGVS 31.05.2011 p. 11).

Het lijkt evenmin aannemelijk dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van uw gepland vertrek uit de Russische Federatie door – ondanks uw officiële inbeschuldigingstelling (CGVS 6.05.2011 p. 6) – onder uw eigen naam (i.e. een kopie van uw paspoort via een tussenpersoon) een reispaspoort aan te vragen.

Ten derde verklaart u dat uw problemen in 2000 begonnen toen de autoriteiten (eerst de Russische, later de Tsjetsjeense) geregeld bij u thuis kwamen binnenvallen (CGVS 31.5.2011 p. 8). U verklaart ook dat u in maart 2006 voor het eerst uw land verliet (CGVS 6.5.2011 p. 16). Als u gevraagd wordt waarom u zo lang wachtte om te vertrekken, antwoordt u eerst 'als ik had gekund was ik nu ook niet vertrokken' en daarna 'Hoe kon ik vertrekken? Ik had geen paspoort. Mijn gezin was daar, mijn vader was ziek. Ik kon hen niet zomaar achterlaten, zoals men hier doet. Bij ons is dat traditie. Mijn hachje kost niets. Het is moeilijk voor jou om zoiets te verstaan. Ik denk dat voor jullie telt, dat ik een heleboel documenten gekocht heb en dat ik een verhaal uitgevonden heb en van buiten heb geleerd. Dat ik dan een applaus zou krijgen en de nodige papieren, zoals de meeste dronkaards' (CGVS 31.5.2011 p. 13). Hiermee geeft u echter geen overtuigende verklaring voor uw laattijdige vertrek uit het land waar u problemen ondervond. Het feit dat u pas zes jaar na het uitbreken van uw problemen besluit uw land te verlaten, relativeert opnieuw de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten vierde dient opgemerkt te worden dat u nagelaten heeft zich te informeren over een aantal cruciale elementen van uw relaas.

Zo verklaart u dat er sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië verschillende convocaties van de FSB en van de wijkagent van Katyr-Yurt (zie ook onder bij bespreking document 11) bij u thuis toekomen, dat u door de rechtbank opgeroepen wordt, dat de convocaties bleven komen en dat u dat weet omdat u uw familie vaak contacteert (CGVS 6.5.2011 p. 6-7). Gevraagd naar het aantal convocaties sinds uw vertrek, antwoordt u eerst 'Ik weet het niet. Één, misschien twee. Ze komen langs. Ik ben afwezig; en dan gaan ze weg' en daarna 'Misschien één, misschien 100. Ik heb geen flauw idee. Dat laat mij koud wat ze naar mijn adres sturen'. Gevraagd naar welke instanties die convocaties opstuurden, verklaart u 'Waarschijnlijk staat dat daar in, misschien procureur, misschien politie'. Op de vraag of u dat gevraagd heeft aan uw familie, antwoordt u 'Ik zeg toch, ze kennen onze wijkagent. Samen met hen kwamen soms Russen, ze kunnen politieagenten zijn, of FSB'. Als de vraag daarop twee keer herhaald wordt, antwoordt u eerst 'maar u heeft dat in mijn dossier' en dan 'ik heb het gevraagd'. Daarop verklaart u dat u vermoedelijk bij de rechtbank moest opdagen en op de vraag over welke rechtbank het gaat, zegt u 'hoe kan ik dat weten, waarschijnlijk van Achkoy-Martan, van ons gewest'. Als u nogmaals gevraagd wordt wat er telkens in die convocaties stond, verklaart u 'Ik weet het niet. Ik kan het me niet herinneren. Ik wil dat niet weten. Dat interesseert me niet' en zegt u dat u niet meer informatie gevraagd heeft aan uw familie over wat er precies opstond en dat u hen zei 'Ik heb mijn familie gezegd, 'als iemand langskomt, stuur hem gewoont weg. Ik ben niet thuis.' (CGVS p. 7).

Verder verklaart u officieel beschuldigd te worden door de 'bandieteninstanties van Rusland', i.e. FSB, GRU, MVD omdat u uw dorp verdedigde tegen de Russische bezetters (CGVS 6.5.2011 p. 6). Als u gevraagd wordt of u onlangs nog geïnformeerd heeft naar de stand van zaken omtrent uw officiële inbeschuldigingstelling, antwoordt u 'Dat maakt mij niet uit. Mijn moeder antwoordt 'mijn zoon is niet thuis'. Ik verblijf in het buitenland'. Als u daarop gevraagd wordt om de vraag te beantwoorden met ja of nee, zegt u 'Bent u de procureur of wat? Wat wilt u van mij?'. Als u daarna uitgelegd wordt dat sommige vragen voor u misschien bedreigend kunnen overkomen maar dat het de taak van het CGVS is om een goed beeld te krijgen van uw problemen en de vraag een tweede keer herhaald wordt, antwoordt u 'Wat wilt u horen, ja of nee? U mag schrijven wat u wil. Dat laat mij koud'. (CGVS 6.5.2011 p. 9).

Dergelijke mate aan gebrek aan interesse omtrent cruciale details van de kern van uw problemen – zijnde uw officiële inbeschuldigingstelling omwille van uw activiteiten in de Tsjetsjeense oorlogen en de daarbijhorende convocaties die na uw vertrek bij u thuis bleven toekomen – ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging volledig. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde

vrees voor vervolging of ernstige schade koestert, temeer omdat u verklaart nog veel contact te hebben met uw familie in Tsjetsjenië (CGVS 6.5.2011 p. 5, p. 7-8) en dus in de mogelijkheid verkeert zich te informeren en omdat u verklaart dat ook uw familieleden in Tsjetsjenië (i.e. uw broers) last hadden met de autoriteiten als gevolg van uw problemen (CGVS 6.5.2011 p. 6, p. 9, p. 12-15 / CGVS 31.5.2011 p. 8-9, p. 11-12).

Ten vijfde dient nog volgende opmerking gemaakt te worden. In verband met de stempel in uw militair boekje dd. 21.07.2000 verklaart u tijdens uw tweede gehoor dat het uw buurman S. Z. (...) was die die stempel voor u regelde door uw militair boekje mee te nemen naar het militair commissariaat. Als u gevraagd wordt of het niet vreemd is dat u dat boekje (met uw eigen naam in) meegeeft met iemand naar het Russisch leger waartegen u sinds 1994 streed, antwoordt u 'Ik ben deze vragen echt beu. Het zijn echte domme vragen. Doe wat je wil. Vreemd of niet vreemd? Mensen worden afgeslacht in stukken. Ik hou me al in nu. Ik wil al niet meer antwoorden'. Als u daarop gevraagd wordt of u niet wil antwoorden, zegt u 'ik wil geen antwoord geven. Ik zal geen antwoord geven' (CGVS 31.5.2011 p. 13). Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn asielrelaas. Door uw gebrek aan medewerking verhindert u het Commissariaat-generaal niet alleen een appreciatie te maken van uw asielaanvraag, ook – zonder enig te rechtvaardigen motief – ondermijnt u volledig de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een eventuele vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien wekt u op deze manier het vermoeden de asielprocedure, meer bepaald het gehoor op het CGVS, bijzonder lichtzinnig op te vatten. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of op ernstige schade kan nochtans verwacht worden dat hij zich op een integere en ernstige manier opstelt tegenover relevante vragen betreffende de kern van zijn asielrelaas (i.e. de vraag naar de houding van de asielzoeker ten opzichte van zijn vervolger, meer bepaald het Russisch leger).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat ze bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen.

De kopies van uw intern Russisch paspoort, uw huwelijksakte, uw militair boekje en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens van u en uw kinderen die hier niet betwist worden. Het Oostenrijks medisch attest vermeldt enkel dat uw dochter M. (...) 2010 brandwonden opliep als gevolg van hete thee, maar heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen.

De aanbevelingsbrief van het parlementair comité van Itchkerië bevestigt uw sympathie voor het onafhankelijkheidsstrijden van Tsjetsjenië en uw inzet bij het verzet tegen de Russische federale troepen in het algemeen, maar bevat geen verdere details over de periode, de locatie en de hoedanigheid waarin dat precies gebeurde noch over de concrete problemen die u als gevolg daarvan zou ondervonden hebben. De brief van de ROVD Achkoy-Martan geeft aan dat u in juni 2007 amnestie verleend werd, maar bevat geen concrete informatie over de door u opgesomde problemen als gevolg van uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen. De twee attesten van het Russisch Ministerie van Justitie bevestigen dat uw broers S. (...) en M. (...) een gevangenisstraf uitgezeten hebben, maar ze tonen geen verband aan met de door u vermelde persoonlijke problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Wat betreft de convocatie van de gerechtelijke instanties in Achkoy-Martan, heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit stuk. Ten eerste betreft het slechts een kopie van een convocatie. Ten tweede vertoont het stuk een aantal vormelijke gebreken. Zo bevat de convocatie geen officiële hoofding en geen stempel (hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'dat weet ik niet. Zelfs als de procureur-generaal langskomt', CGVS 6.05.2011 p. 8), geen handtekening (hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Waarom vraagt u mij dat? Ik verbleef hier. U moet dat ginder vragen. Dan kunt u vragen of er officiële convocatie is', CGVS 6.05.2011 p. 8), geen datum van uitgifte (hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Als dat voor u belangrijk is, mag u de datum zelf noteren', CGVS 6.05.2011 p. 8) en geen hoedanigheid waarin u opgeroepen wordt (hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Daar staat niets. Ik heb het al zoveel keer verteld. U stelt zoveel vragen over deze convocatie, maar dat komt toch gewoon door een bende van Rusland', CGVS 6.05.2011 p. 8). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. Bovendien getuigen de antwoorden die u geeft van weinig interesse in de formaliteiten aangaande de convocatie, het tijdstip wanneer die uitgegeven is en in welke hoedanigheid u zich zou moeten melden. Ten derde bent u ook niet op de hoogte van een aantal essentiële elementen aangaande deze convocatie. Gevraagd waar het origineel van de convocatie is, antwoordt u 'vermoedelijk thuis, ik weet het niet'. Als u gevraagd wordt hoe dat in uw bezit is geraakt, antwoordt u 'per fax. Iemand van thuis faxte dat, waarschijnlijk president Kadyrov'. Als u gevraagd wordt wie concreet dat faxte, antwoordt u 'ik weet het niet. Dat interesseert me niet. Iemand van onze familie'. Als u gevraagd wordt wat het wetsartikel betekent op basis waarvan u moest verschijnen, antwoordt u 'ik weet het niet'. Als u gevraagd wordt of u dat niet gevraagd heeft of opgezocht, antwoordt u 'nee. Ik zei dat toch dat ze vanalles kunnen zeggen. Als ze je oppakken kunnen ze onder druk vanalles zeggen' (CGVS 6.05.2011 p. 8). Zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond, slaagt u er niet in uw vrees voor vervolging gegrond te maken. Gecombineerd met uw schijnbaar complete desinteresse in de convocatie (zie uw antwoorden hierboven), maakt dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Tsjetsjenië worden vervolgd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in Tsjetsjenië en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van dit document – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken en de desinteresse die u over dit stuk aan de dag legt – en anderzijds de eerder aangetoonde elementen van ongegrondheid van uw vrees, kan ook dit document deze beslissing geenszins wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het *fair play* beginsel, het redelijkheidsbeginsel en de bewijslast. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ten slotte roept zij in een derde middel de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij kan zich niet verzoenen met de motivering dat haar terugkeer naar Tsjetsjenië de ernst van de door haar verklaarde vrees fundamenteel teniet doet. Immers, verwerende partij deed niet eens de moeite om cruciale vragen te stellen omtrent haar daadwerkelijke verblijf aldaar, zoals onder meer de exacte locatie. Het is perfect mogelijk dat verzoekende partij het erop waagde om terug te keren naar het land waarin zij wordt vervolgd, doch zonder het risico te nemen om bij haar familie te verblijven. Zij heeft per slot van rekening nooit verklaard tijdens haar terugkeer ook effectief bij haar familie te hebben verbleven.

Ook ging verwerende partij voorbij aan de vaststelling dat zij terugkeerde *anno* 2007, zijnde vlak na de benoeming van Ramzan Kadyrov tot Tsjetsjeense president, met als direct gevolg een stabilisering van de algemene politiek en veiligheid. De bevolking diende in die periode minder te vrezen voor een willekeurige vervolging, zoals blijkt uit de cijfers van mensenrechtenorganisatie Memorial. Hier dient wel aan te worden toegevoegd dat actueel deze stabiliteit weer geheel is verdwenen en het aantal ontvoeringen en verdwijningen opnieuw drastisch is gestegen.

Voorts onderstreept verzoekende partij dat zij smeergeld betaalde voor het bemachtigen van een document waarbij haar amnestie werd verleend. Hierdoor zou zij tijdelijk met rust worden gelaten door de autoriteiten, maar dit betekent niet dat er bij een gedwongen terugkeer geen gegronde vrees voorhanden zou zijn.

Ten slotte wenst verzoekende partij, onder verwijzing naar het officiële document waaruit blijkt dat zij verzetsstrijder was, te benadrukken dat er in de bestreden beslissing niet werd ontkend dat er zeer regelmatig mensenrechtenschendingen plaatsvinden en dat met name oppositiesympathisanten een reëel risico lopen op vervolging.

2.2.3.2. Waar verwerende partij wordt verweten de “*actieve onderzoeksplicht*” te hebben geschonden omdat zij naliet te verifiëren of verzoekende partij bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië mogelijks “*niet*” bij haar familie verbleef, wijst de Raad erop dat de plaats waar verzoekende partij effectief heeft verbleven in de periodes van terugkeer naar Tsjetsjenië volstrekt onbelangrijk is daar het volstaat vast te stellen, zoals verwerende partij correct motiveert, dat de vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade niet geloofwaardig is nu verzoekende partij nog minstens driemaal na haar eerste vertrek uit Tsjetsjenië terugkeerde naar haar familie en haar dorp van herkomst waar de autoriteiten naar de bewering van verzoekende partij nog steeds uitermate actief naar haar op zoek waren. Het meermaals louter actief vertoeven van verzoekende partij onder haar familie, zonder er zelfs effectief verblijf te houden, volstaat om door de autoriteiten te worden gedetecteerd en doet op manifeste wijze afbreuk aan de door haar voorgehouden vrees.

Het argument dat de aanstelling van president Kadyrov tijdelijk rust oogstte en verzoekende partij het veilig achtte om naar haar thuisland af te zakken, kan evenmin overtuigen. Immers blijkt uit de door verzoekende partij zelf aangegeven cijfers van de mensenrechtenorganisatie Memorial dat, ondanks de betere resultaten van deze cijfers in vergelijking met de voorgaande jaren, ook *anno* 2007 nog steeds in Tsjetsjenië personen verdwenen en werden ontvoerd. Het gegeven dat verzoekende partij, als gewezen strijder die zoals zij beweert uiterst actief door de autoriteiten wordt gezocht, in weerwil van het bestaan van de nog steeds ruime aanwezigheid van deze mensenrechtenschending toch meermaals terugkeert naar Tsjetsjenië ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar bijgebrachte stavingsstukken – *in casu* het document waarin haar tijdelijk amnestie werd verleend en de brief uitgaande van het parlementair comité, die door verwerende partij werden in overweging genomen en besproken – niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze niet in slaagt.

2.2.4.1. Vervolgens tracht verzoekende partij haar contacten met de autoriteiten te rechtvaardigen. Informatie die door verwerende partij zelf werd vergaard, stelt onder meer dat *“ook wanneer men daadwerkelijk gezocht wordt door de autoriteiten, betrokkenen soms bij diezelfde autoriteiten documenten kopen als bewijs dat ze gezocht worden”*. Het kan bijgevolg niet als ernstig worden beschouwd dat verwerende partij radicaal ingaat tegen de gegevens die zij verkreeg van haar correspondenten ter plaatste door te oordelen dat het contact met autoriteiten een vrees uit hoofde van diezelfde autoriteiten wegneemt.

De motivering dat zij niet meer wist wie de stempel in haar militair boekje ging halen, is daarnaast manifest verkeerd nu verzoekende partij eerder had verklaard dat er *“bepaalde personen zijn die betaald worden om zoiets te doen”*, hetgeen perfect strookt met de nadere toelichting dat het haar buurman betrof. Aldus dient te worden geconcludeerd dat verwerende partij naliet om de identiteit van deze personen te achterhalen en hier een eenzijdige interpretatie aan gaf, waardoor de bewijslast werd geschonden.

Verzoekende partij gaf overigens expliciet te kennen dat zij vaak fors geld betaalde aan een tussenpersoon teneinde documenten te bemachtigen.

Betreffende de geboorteaktes van haar kinderen ten slotte betoogt verzoekende partij dat zij nooit heeft verklaard deze zelf te zijn gaan afhalen. Zij citeert hiervoor een deel van het verhoorverslag (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 3-4) en zet in de verf dat aanvankelijk werd gepeild naar het ophalen van de documenten, om het daarna te hebben over het aangeven van de geboortes en uiteindelijk weer over te schakelen naar het ophalen van de aktes. Deze onzorgvuldige vraagstelling wekte mogelijks enkele onduidelijkheden. Bijgevolg kon zij niet telkens correct antwoorden, hetgeen op het einde van het interview door haar raadsman werd aangekaart. Er kan dan ook geen sprake zijn van tegenstrijdigheden, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. In verband met de stempel in haar militaire boekje stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij wel degelijk in het ongewisse verkeerde over wie dit voor haar was gaan afhalen:

“Zelf gaan ophalen? Nee.

Wie dan wel? Er zijn bepaalde personen die betaald worden om zoiets te doen.

Wie is die stempel dan voor u gaan halen? Hoe kan ik dat weten? Dat is 10 jaar geleden. Er waren heel veel gebeurtenissen.” (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 5). Verzoekende partij kan derhalve niet volharden in de bewering dat zij wél op de hoogte was van de identiteit van deze tussenpersoon. Er kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt van een eenzijdige interpretatie door verwerende partij met de schending van de bewijslast tot gevolg.

Evenmin ziet de Raad in hoe er sprake zou kunnen zijn van onzorgvuldigheden in de vraagstelling van verwerende partij. Verzoekende partij geeft weliswaar een gedeelte van het verhoorverslag weer en onderstreept daarbij het contrast tussen het *“ophalen”* van documenten en het *“aangeven”* van haar kinderen, maar gaat hiermee voorbij aan de door verwerende partij geviseerde inconsistentie die zich slechts enkele regels later voordoet:

“Maar ik heb het over deze documenten die hier op tafel liggen. Bent u deze zelf gaan ophalen bij ZAGS? Ja

Wie ging geboorteakte dd. 22.03.2004 ophalen? Mijn vrouw heeft alle documenten opgehaald. Worden alleen bij ZAGS uitgereikt.

Wie heeft deze documenten opgehaald? Mijn vrouw, zeker niet ik.

Daarnet zei u dat u ze zelf gaan ophalen bent, en nu zegt u dat uw vrouw dat deed. Wat heb ik gezegd? Ik wist wie deze documenten heeft opgehaald” (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 4). Hieruit blijkt dat verwerende partij geenszins de werkwoorden *“ophalen”* en *“aangeven”* met elkaar verwarde, maar integendeel tot driemaal toe consequent informeerde naar het *“ophalen”* van de geboorteaktes. Het feit dat verzoekende partij eerst voorhiel de op tafel liggende aktes zelf te hebben opgehaald, maar meteen erna plots meende dat haar vrouw alle aktes had opgehaald – hetgeen overigens door haar wordt bevestigd (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 3) – vormt wel degelijk een frappante tegenstrijdigheid.

Het argument dat verzoekende partij fors zou hebben betaald voor het regelen van tussenpersonen, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat zij oorspronkelijk aangaf zelf naar de politie van Achkoy-Martani te zijn gestapt om het losgeld voor haar broer te betalen (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 14). In een daaropvolgend interview ontkende zij hardnekkig ooit zoiets te hebben beweerd en betoogde zij dat ook dit via een tussenpersoon was geregeld (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 31/05/2011). Echter, de Raad wijst erop dat het louter aanduiden van één versie van de feiten als zijnde correct geen ontkrachting inhoudt van de gerezen tegenstrijdigheid. De onafwendbare conclusie dat de verklaringen van verzoekende partij behept zijn met leugens, wordt bevestigd en versterkt doordat zij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om deze inconsistentie aan te vechten, maar zich louter beperkt tot het accentueren van het gebruik van

tussenpersonen. Bovendien wijst de Raad erop dat navolgende verklaring van verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 6 mei 2011 (stuk 6, p. 14) voor geen enkele interpretatie vatbaar is en derhalve duidelijk aangeeft dat zij zelf, en niet door middel van een tussenpersoon, de vrijlating van haar broer heeft geregeld: *"Ik ging naar de politie van Achkoy-Martan, ik betaalde losgeld. Ik sprak de procureur-generaal. Ik zei 'als mijn broer schuldig is, moet u hem veroordelen'. Ze hebben gezegd 'we hebben alle bewijzen nagegaan maar hij heeft bekentenissen ondertekend dat er granaten waren en dat hij 3 maanden in de bergen verbleef'. Ik zei hem 'u weet toch in welke omstandigheden hij deze bekentenissen heeft ondertekend'. Hij zei 'ik ken uw broer, hij rookt niet hij drinkt niet'. Hij zei dat hij niet wou tussenkomen in TSJ zaken."*

Waar verzoekende partij, steunend op informatie uit het administratief dossier, nog opwerpt dat de autoriteiten soms documenten verkopen aan burgers die aantonen dat deze burgers door hen worden gezocht, is de Raad van oordeel dat dit gegeven onmiskenbaar een indicatie vormt voor het bestaan van corruptiepraktijken in Tsjetsjenië. Echter, een dergelijke eventualiteit – de bron maakt immers uitdrukkelijk gewag van het bijwoord "soms" – biedt geen enkele zekerheid voor de omkoopbaarheid van de autoriteiten waar verzoekende partij zich diende aan te bieden om specifieke documenten zoals een paspoort te bekomen. Indien zij werkelijk de Tsjetsjeense overheid vreesde omwille van haar deelname aan het dorpsverzet, is het volstrekt onaannemelijk dat zij zich sinds het ontstaan van deze problemen – al dan niet met behulp van tussenpersonen – talloze keren tot officiële instanties zou richten teneinde geboorteaktes, een huwelijksakte, een intern paspoort en zowaar een internationaal paspoort te verkrijgen. Zelfs rekening houdend met het feit dat corruptie een frequent verschijnsel uitmaakt, kadert het geenszins in de door verzoekende partij aangevoerde intense vrees voor haar leven om het beslist niet ondenkbeeldige risico te nemen dat de beambte tot wie zij zich zou wenden zich wél naar behoren van zijn of haar taak zou kwijten en aldus de federale of lokale Tsjetsjeense autoriteiten, die volgens verzoekende partij naarstig naar haar op zoek zijn, op de hoogte zou brengen van haar diverse aanvragen. Het feit dat verzoekende partij na het ontstaan van haar moeilijkheden zonder enig beletsel een scala aan officiële documenten wist te verkrijgen – waaronder zelfs een internationaal paspoort, als het ware bij wijze van aankondiging van haar vertrek uit de Russische Federatie – doet derhalve ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.2.5.1. Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij geheel ten onrechte een beeld van haar ophing als zou zij willen tegenwerken door uiterst selectief enkele zinsneden uit het verhoorverslag te plukken en zo een gebrek aan interesse te illustreren. Een dergelijke houding is geenszins in overeenstemming te brengen met het beginsel van *fair play*. Zo insinueert de bestreden beslissing dat verzoekende partij betreffende de stand van zaken van haar inbeschuldigingstelling enkel zou hebben geantwoord *"Bent u procureur of wat?"* en *"Wat wilt u van mij, u mag schrijven wat u wil, dat laat mij koud."* Echter, hierbij werd volstrekt voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoekende partij naar best vermogen trachtte te antwoorden op de 46 voorafgaandelijke vragen, die elk verband hielden met haar inbeschuldigingstelling en de convocaties die zij heeft ontvangen.

2.2.5.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat een schending van het *fair play* beginsel zich slechts voordoet indien er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is, zodat het middel dienaangaande onontvankelijk is.

Het argument dat verzoekende partij vóór het uiten van haar ergernis wel degelijk had meegewerkt, kan evenmin worden weerhouden. Immers, geruime tijd vóór de door verwerende partij geciteerde repliek gaf zij al te kennen dat het aantal convocaties haar niet in het minst bezighield: *"Misschien 1, misschien 100. Ik heb geen flauw idee. Dat laat mij koud wat ze naar mijn adres sturen."* (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 7). Voorts bleef zij regelmatig het antwoord op een vraag schuldig, waarbij zij luidop haar twijfels uitte over de pertinentie van de gestelde vraag of zelfs onverholen te kennen gaf dat het haar niet interesseerde (administratief dossier, stuk 6, CGVS verhoor 06/05/2011, p. 6, 7, 8, 9, 14). Het einde van het tweede verhoor verliep eveneens erg stroef: *"Wenst u nog iets toe te voegen? Nee. Ik wil ook niets meer toevoegen. Ik wil met rust gelaten worden."* (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 31/05/2011, p. 13). De Raad wijst er evenwel op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Een omstandig antwoord op de door verwerende partij geformuleerde vragen is noodzakelijk teneinde de opgeworpen feiten nauwgezet te analyseren en dienvolgens de gegrondheid van de asielaanvraag te beoordelen. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens het verloop van het

eerste interview en tevens op het einde van het tweede interview op uiterst denigrerende wijze haar misnoegen uitte – waarbij zij niet in het minst moeite deed om haar desinteresse ter zake enigszins te verhullen – ondergraaft verder de waarachtigheid van de door haar opgediste moeilijkheden.

2.2.6. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich geen enkele moeite getroost om de motivering betreffende haar laattijdige vertrek uit de Russische Federatie concreet aan te vechten, zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Waar verzoekende partij opnieuw de verzetsacties schetst waarbij zij was betrokken en haar verontwaardiging uitdrukt over het niet nader onderzoeken van het risico dat zij loopt om gevisieerd en vervolgd te worden, dient erop te worden gewezen dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij met voormeld verweer niet in slaagt.

2.2.8. Waar verzoekende partij ten slotte verscheidene passages uit de “*Subject Related Briefing*” over de “*Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie) weergeeft, onderstreept dat hierin duidelijk het willekeurige karakter van de mensenrechtenschendingen naar voren komt en de aandacht vestigt op enkele arresten van de Raad waarin het voordeel van de twijfel werd verleend, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. De loutere verwijzing naar de algemene situatie van haar land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat zij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd nu deze vrees steeds *in concreto* dient te worden aangetoond.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij betoogt in dit opzicht dat verwerende partij zich beperkte tot het quasi letterlijk overnemen van de inleidende paragraaf van de reeds vermelde “*Subject Related Briefing*” waarin gewag wordt gemaakt van een aantal verbeteringen, maar klaarblijkelijk naliet om deze informatiebundel nader onder de loep te nemen. De algemene situatie in Tsjetsjenië kenmerkt zich immers door massale schendingen van mensenrechten. Ook recente jaarrapporten van Human Rights Watch en Amnesty International illustreren dat geweld in Tsjetsjenië nog steeds welig tiert en burgers er dagelijks het slachtoffer worden van foltering, verdwijningen en moordpartijen. Verzoekende partij verwijst voorts naar een website waarop de verdwijning wordt gemeld van een burger uit haar dorp, van wie werd vermoed dat hij sinds 2008 logistieke steun verleende aan de Tsjetsjeense Mujahedeën, en is van mening dat deze situatie volledig gelijklopend is met die van haar.

Echter, de Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene moeilijke en soms gevaarlijke situatie in Tsjetsjenië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – en de verdwijning van een dorpsgenoot niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de reeds aangehaalde "*Subject Related Briefing*", blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burger-slachtoffers of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt niet weerlegd door het benadrukken van het feit dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen en er nog steeds mensenrechtenschendingen bestaan.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 6 en 31 mei 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT